

Forfatter: Schandorph, Sophus

Titel: Udrag fra EN ENKESTAND

Citation: Schandorph, Sophus: "Fortællinger", i Schandorph, Sophus: *Fortællinger*, 1901, s. 5.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schandorph01val-shoot-idm139737874870880/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Fortællinger

sager havde Skovrider Staal og Landinspektør Gall ikke haft saa lidt at gøre sammen og lært at kende hinandens ubrødelige Ret-skaaffenhed og praktiske Dygtighed. Skovrideren, der var jovial og med et betydeligt Anstrøg af Letsindighed, havde i sin Tid gerne villet kapre Gall til de lystige l'Hombreselskaber, hvormed han op-fivede sin Pebersvendetilværelse, men Landinspektøren var ufæl-gængelig. Derfor betragtede Skovrideren ham i Begyndelsen som en Sløvstikker, men da forskellige Arbejder, som den nyere Skov-kultur medførte, laa over hans Rækkeevne — han var af de gamle ustuderede Forstmænd, der fra først af kun var Skytter — og han hos Gall fandt kyndig og negennyttig Hjælp og Vejledning, ud-dannede der sig et vist Venskabsforhold imellem dem, der dog aldrig fik nogen intim eller gemyllig Karakter. Det var derfor ikke saa forunderligt, at Staal efter Galls Testamente blev Eksekutor i Boet, da Landinspektøren bukkede under for en lang, smigende Brystsygdom, kun efterladende den én og tyveaarige Datter i smaa Kaar. Den gamle Skovrider havde hidtil næppe vekslet et Ord med hende, thi han, saa lidt som andre, der havde noget med af-døde Gall at gøre, var kommen uden for hans Arbejdsværelse og havde kun set den Pige, naar hun bragte Forfriskninger derind til Gæsterne.

Nu tog han derover en Uges Tid efter Begravelsen for at af-lægge hende en Visit. Han traf hende i den gammeldags tarvelige Dagligstue med det perlemaalede, listede Bjælkeloft, det graa Tapet med røde Blomsterbuketter i, med den polerede Birketræs Sofa og Stolene, hvis Sæder var saa haarde, som de var stoppede med Mursten, den store Pladekakkelovn, der havde Messingbælle om Maven — kort sagt, udstyret paa den Maade, som en Bolig for en „Familie uden for Bondestanden“ i Almindelighed var det paa Landet for en tredive Aar siden. Naar Vinden stod paa Stuens Bindingsværks Udvæg, var det kun muligt at faa den halve Del af Stuen opvarmet; den unge Pige havde derfor rykket sit Sybord tæt hen til Kakkelovnen, hvis Flamme kastede sit røde Skær om hendes Hoved i den tætte graa Vinterdags halve Dæmring. Skov-rideren var en gammel Herre paa vel tresindstyve Aar. Han havde ikke været nogen Foragter af det smukke Køn, men mange Aars velhavende Ungkarleliv med rigelige Indkomster og stadig Adgang til de rige og storartede Dineer hos Baronen havde efterhaanden givet ham mere Sans for gastronomiske Nydelser end for Erotik. Dog, da han saa det smukke, ungdomsfriske Ansigt med det be-drovede, takkefulde Udtryk, hvis prægtige Teint, purpurrøde Læber

med de perleklare Tænder bagved, ejendommeligt fremhævedes ved den særegne Lysvirkning, maatte han sige ved sig selv: „Hun ser sgu godt ud.“ Skovrideren var en godmodig og blød Mand, der virkelig i sit Hjerte følte Deltagelse med den unge Piges forladte Stilling, men den rørende Stil havde aldrig ligget for ham. Han syntes dog, at han skulde begynde Samtaalen med en Allusion til hendes Sorg og slammede forlegen:

— Ja det var sorgeligt — det var en meget stor Sorg.

Hendes Øjenbryn trak sig let og hurtig sammen og hun saa' ned paa sit Sytøj. Der blev en lang Pause.

— Ja, det var et stort Tab, begyndte Skovrideren igen. Har De tænkt noget paa Fremtiden, Frøken Cecilie? tilføjede han halv sagte.

Hun saa' stuy og opskræmmet ud ved disse Ord; hun havde egentlig ikke tænkt noget bestemt, men bestandig følt sig kuet under en dump, uklar Ængstelse.

— Nej, svarede hun og gav sig til at græde.

Skovrideren følte som et Choc. Det var længe siden, at han havde set det Syn, og i Kraft af en sympatetisk-smiltende Indflydelse mærkede han Taarerne rinde ned ad sine trivelige Kinder. Blød og letsindig, som han var, tog han gerne en dristig Beslutning, naar han paa én eller anden Maade følte sig overramplet, og han skyndte sig da gerne med at gøre et uigenkaldeligt Skridt til dens Udførelse, maaske af en hemmelig Frygt for, at det aldrig vilde blive til noget, dersom han fik Tid til at lade den balancere paa sin Refleksions evig vippende Vægtskaal.

— Frøken Cecilie, sagde han, jeg er en gammel Karl, og De vil maaske kalde mig en Tosse; men siden det nu ser lidt sort ud for Dem, og dette herre med den Fremtid ikke vil klare sig, — kunde De saa ikke bekvemme Dem til at gifte Dem med en gammel Pebersvend, som, det forsikrer jeg Dem for, altid skal være god imod Dem, og som — ja jeg tør vel nok ytre mig saadan uden videre — jo har rigeligt til at bide og brænde.

Hun saa' op paa ham med en stille, mat Foruadring. Billedet af den vinløvbevoksede Skovridergaard, der laa halv herskabelig i en af Skovens store Lyspletter, Erindringer om Fortællinger om det muntre Liv, der førtes, Følelsen af, at hun om føje Tid skulde kastes ud i en Fremtid, der stillede sig for hende som en uvejbar Ørk, løb rundt i hendes Hoved, og da hun saa' Skovriderens ærlige, bundskikkelige Ansigt bøje sig frem mod hende, idet han kenede Albuerne paa Sybordet, gav hun, uden at hun selv ret vidste